

**Stortinget
Familie- og kulturkomiteen
19.11.2015**

**TV 2
Olav T. Sandnes**

Takk for at vi i TV 2 fikk komme. Med meg har jeg nyhetsredaktør Jan Ove Årsæther.

I dette innlegget er det tre hovedpunkter jeg skal dekke:

1. Verdien av allmennkringkastingsmodellen og den rollen TV 2 har hatt i de siste 25 år
2. Den konkrete problemstillingen vi står ovenfor med dagens allmennkringkastermodell
3. Et blikk på mulige løsninger

Det er 25 år siden Stortinget besluttet at TV 2 skulle etableres.

Begrunnelsen var todelt;

Det var et ønske om mediemangfold – en norsk, uavhengig konkurrent til statseide NRK.

Det var også, for å sitere fra regjeringens melding til Kirke- og kulturdepartementet i april 1990: *«Et ønske om at inntektene fra fjernsynsreklame så langt det er mulig, kan bidra til å bygge opp et fjernsynstilbud med forpliktende forankring i norsk språk og kultur og norske tradisjoner».*

25 år etter er det klart at TV 2 har endret TV-tilbudet i Norge. TV 2 har endret NRK. TV 2 har bidratt til at vårt lille land har en sterk og tydelig identitet, et bredt spekter av nyheter og en aktiv samfunnsdebatt.

TV er fortsatt det største mediet i Norge. Det er fortsatt TV-sendingene publikum vender seg til ved store og viktige hendelser. De to allmennkringkasterne, NRK og TV 2, utgjør derfor en svært viktig del av det man kan kalle demokratiets infrastruktur. Det norske folk har gledet av to allmennkringkastere som begge holder et meget høyt nivå.

Vi i TV 2 har lenge hatt som ambisjon å være sterkest på nyhetsberedskap ved store hendelser, som terroren i Paris forrige helg. Da rykket vi hurtig ut, mangedoblet nyhetsinnsatsen, og fjernet reklamen. Vi holdt nyhetskontrakten med alle dem som hver dag blir oppdatert på en av TV 2s plattformer.

Vi tar vårt samfunnsoppdrag på alvor.

Dere har nå et stort ansvar ved å skulle behandle en viktig melding i en turbulent tid for norsk allmennkringkasting.

I en turbulent tid er det viktig å holde fast ved målsetningene, men ikke låse seg fast i de gamle virkemidlene for å oppnå dem.

Risikoen er reell. At vi rykker tilbake til der vi var før 1992, til et allmennkringkastermonopol – til et (vil mange si) fattigere Norge.

Og da kommer vi til problemstillingen;

TV 2 har fram til nå hatt avtaler med staten hvor kostnadene av å drifte fra to byer og kostnadene av å tilby allmenkringkasterinnhold har vært balansert med relevante privilegier. Det har gjort det mulig å levere på samfunnsoppdraget slik vi nettopp har beskrevet det. Men hva har siden skjedd?

Verdien av disse privilegiene har gradvis blitt borte, først og fremst som følge av teknologisk utvikling. Samtidig er kostnadene ved å drive allmennkringkasting høyere. Og som en tredje faktor så har vi samtidig sett en betydelig økt konkurranse om annonseinntektene fra globale mediegiganter, uten interesse for et samfunnsoppdrag i lille Norge.

Å være allmennkringkaster, å ta samfunnsansvar og å holde nyhetskontrakten på alle plattformer der våre skarve fem millioner landsmenn forventer å finne nyheter, sport og underholdning er kostbart. I Sverige valgte TV 4 å stoppe som allmennkringkaster, og sender kun fra Stockholm. I Norge stoppet TV Norge med sin nyhetsdekning for å fokusere rent kommersielt.

Likevel later det til at mange tror (og kanskje noen til og med i denne komiteen) at vi uansett, alltid, samme hva, vil fortsette å påta oss et samfunnsansvar uten at dette kompenseres. Slik er det ikke. Det har vi simpelthen ikke mulighet til slik mediemarkedet nå er blitt.

Det er godt å se viljen som uttrykkes for å sikre eksistensen av en norsk ikke-statlig allmennkringkaster. Men det holder ikke med gode intensjoner uten konkrete grep. Grep som sikrer like konkurransevilkår. Grep som gir rammebetingelser som gjør det mulig å drive allmennkringkasting fra Bergen fremfor midt i Oslo hvor de øvrige riksdekkende mediene holder til. Det å speile landet fra en annen vinkel enn fra Oslogryta er viktig. For de fleste beslutninger ikke fattes i Oslo og de fleste folks liv leves heller ikke i Oslo

For at TV 2 også i fremtiden skal kunne påta seg oppgaver som ikke er lønnsomme, må staten vise vilje og ta grep for å kompensere kostnadene som følger med oppdraget. Det er dessverre en stor svakhet ved meldingen at den ikke tar stilling til hvordan ikke-statlig allmennkringkasting skal finansieres.

Den nåværende avtalen om allmennkringkasting går ut om bare ett år. Vi i TV 2 er bekymret for at dette fortsatt er uavklart. Vi er avhengige av å planlegge med en langsiktig horisont. Derfor er det et problem at rammebetingelsene etter 2016 fortsatt er usikre.

Det haster virkelig med en avklaring nå.

SÅ til løsningene:

Vi mener at det er finansieringsformer og muligheter dersom det utvises politisk vilje. For det *finnes* handlingsrom, og det *finnes* tilgjengelige virkemidler. Vi kommer gjerne tilbake og snakker om konkrete løsninger. Dere er hjertelig velkomne til å besøke oss. I Bergen eller her i Oslo.

I stortingsmeldingen om utvidelse av fjernsynstilbudet i Norge fra 1988 konkluderte Stortinget med at bare et bedre norsk fjernsynstilbud kunne møte utfordringen fra utenlandske aktører. Den utfordringen er ikke blitt mindre i dag.

Med trygge og balanserte rammebetingelser, framkommet gjennom et bredt forlik lover TV 2 at vi skal holde vår del av avtalen. Med staten, og viktigst: med over fem millioner nordmenn.

Lykke til med arbeidet!